

MARTINA MIKOVÁ

VOLANIE KRVÍ

VYDALO MEA2000 o. z.

© Všetky autorské práva sú vyhradené

ISBN 978-80-560-0133-2

MARTINA MIKOVÁ

VOLANIE KRVI

Grafická a technická spolupráca: Hrbatá Eva, Ličko Michal

Edícia: Mladá Éra Autorov nového tisícročia - / MEA 2000 o. z/

Autorské práva vyhradené

ISBN 978-80-560-0133-2

*„Venujem svojej fantastickej rodine,
ktorá ma neprestáva inšpirovať
pri písaní a hlavne pamiatke jednej
jej členky, ktorá mi každý deň chýba...“*

(autorka)

Prológ

Čo sa týkalo súrodencov Darxových, bol anjel Azazel obyčajná podrazácka sviňa. Ich matka bola pre neho iba hračkou, na ktorej si vybúril svoj zvrátený zmysel pre humor. Samozrejme, Sofia to odskákala iba smrťou – čo pre sedemstoročnú, životom znudenú sirénu nebol zasa až taký trest. Oveľa horšie dopadli jej deti.

Matka patrila k podmorskému národu, bola „siréna“ a otec... niekto neznámy, ale každopádne smrteľník. Keď Azazel zistil, že deti sa narodili s nohami miesto rybieho chvosta... ten hnusný sadistický bastard sa ani len nerozzúrila, tak sa tešila na rafinovaný trest.

Azazel, správca mystického sveta, trojčatá nechal vychovať v detskom domove.

Už meno mesta, kde ich umiestnil – Los Angeles – ich mohlo upozorniť, ako si na svojej dôležitosti zakladá a aký obrovský význam má pre neho symbolika.

Vtedy si to ani jeden z nich neuvedomil. Vyrastali síce bez rodičov, ale mali jeden druhého a vytvorili si taký vzťah, aký má iba málo súrodencov.

Keď dospeli a opustili ústav, zostali naďalej spolu. Žili v dome, ktorý si prenajali a všetci si našli prácu v tom istom bare. Aidan pracoval ako barman, Merina ako čašníčka a Cedric so svojou obrovskou a svalnatou postavou už v tom veku robil vyhadzovača.

Celých osem rokov to bol v celku šťastný život. Mali kde bývať, mali čo do úst, prakticky všetok čas trávil spolu a všetkým to náramne vyhovovalo.

Zabudli na toho hajzla Azazela. V noc, keď oslavovali svoje spoločné dvadsiate šieste narodeniny, vážený správca mystického sveta sa obťažoval do ich obývačky a mal tú drzosť, že pri vynášaní rozsudku za niečo, na čom nemali vinu, sa spokojne usmieval.

Ten strašný rozsudok bol koniec. Koniec ich šťastného spoločného života, koniec ich ľudskosti. Ten hajzel dobre vedel, čo robí.

Boli napoly bytosti mystického sveta, napoly smrteľníci.

„Čosi také vlastne vôbec nemá právo na život.“ -

vysvetľoval Azazel s odporným úsmevom, no on vo svojej milosrdnosti – veď je anjel, bytosť lásky a súcitu – ich nechá nažive. Keby ich bol vtedy radšej zabil!

Dal im na výber takým spôsobom, ktorý nejaký výber vlastne vôbec nepripúšťal.

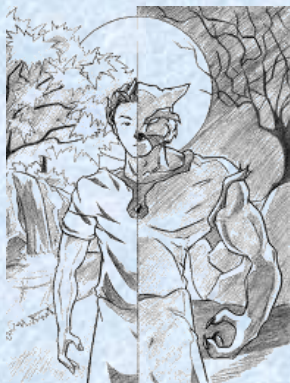
Smrteľnosť, či nesmrteľnosť? Nič polovičaté nemá právo existovať. Ak si vyberú smrteľnosť, potom ich hneď zabije, aby sa utajila existencia ich tieňového sveta.

Trojčatá mali život pred sebou a nikomu sa nechcelo umierať. Zhodli sa teda, že budú patriť do sveta nesmrteľných. Lenže ten potkan Azazel rozhodol, že ako trest za matkin hriech nebudú patriť k jednej rase nesmrteľných, ale k trom, ktoré sa navzájom nenávidia a útočia na seba.

Zničil ich súrodenecké puto, to jediné, čo v živote mali.
Keď sa stretnú kedykoľvek okrem noci splnu, budú sa
snažiť zabiť jeden druhého. Nedoprial im ani len čas
rozlúčiť sa.

Merina sa stala sirénou a stratila sa v mori. Cedric sa
zmenil na zúrivého vlkolaka a ušiel do lesov a Aidana
ten prašivec Azazel zmenil na upíra...

azazel

Kapitola 1

„Špinavý hajzel! Bastard! Odporný kretén!!!“ - Claire Richardsonová zvierala volant požičaného Volkswagenu celou silou svojich štíhlych prstov s ôsmimi dokonale upravenými nechtami. Dva mala zlomené, nadávala ako vodič kamiónu a vytriešťala oči ako šialenec.

Niežeby pri svojej práci občas nezažila divoké naháňačky ulicami mesta, no vo svojom voľnom čase príkladne dodržiavala všetky pravidlá cestnej premávky. Claire pracovala ako špičková súkromná detektívka a keby ju teraz videl niekto z jej bohatých klientov, asi by si pomyslel, že sa úplne zbláznila. Obyčajne totiž pôsobila celkom inak.

„Sviniar jeden!“ – ul'avila si znova.

„Ako som len mohla byť taká naivná!!!“

Claire by si najradšej dala facku. Za to, čo sa jej stalo, si mohla sama! Keby nebola taká hlúpa hus! Keby sa len držala svojho osvedčeného hesla, že láska je pre bláznov! A predsa bola taká hlúpa, že verila... nie, dúfala, že do jej života vstúpil ten pravý.

Samozrejme, že sa mužom páčila. Ohľadom svojho vzhľadu nemala falošne skromnú mienku. Dobre vedela, že mužov na nej zaujme tvár, postava a tučné bankové konto. Bola nádherná. Mala postavu, za ktorou sa muži otáčajú a ženy blednú od závesti, a tvár ako dokonalá socha, ktorá vôbec nepotrebovala mejkap a tá troška maskary a sivých očných tieňov, ktoré predsa použila, z nej robila neodolateľnú ženu. Mala svetlé, vzadu na krátko ostrihané vlasy, ktoré jej však vpredu siahali až po plecía a aj v najväčšom vetre pôsobili, akoby práve vyšla z kadernického salónu. K tomu jej nechýbal vkus a elegancia, takže jej oblečenie, hoci profesionálne, vždy malo v sebe istú dávku ženskosti. Navyše sa jej darilo všetko, na čo položila ruku.

Bola dostatočne ctižiadostivá, ambiciózna a bystrá, aby si vytýčila cieľ a tvrdo za ním šla. Nikto by v tejto úspešnej detektívke, distingvovanej a elegantnej žene, nehľadal dievčatko z malého mesta uprostred nekonečných hôr. A už vôbec nie toho šialenca, ktorý sa teraz hnal ulicami Los Angeles, pričom takmer zrazil dve staršie panie na prechode pre chodcov a len o vlások minul hydrant na rohu. Pretože Claire Richardsonová bola teraz strapatá, sukňu na smotanovobielom kostýme mala natrhnutú, opäťok jednej z elegantných lodičiek zlomený, jej chladné líca boli teraz farby zrelých rajčín, vždy chladné a pokojné sivé oči dnes hádzali zúrivé blesky a celkovo pôsobila dojmom, akoby bola schopná vraždiť.

„Ten...skurvysyn!“ - krátko zaváhala, kým to slovo vypustila z úst, no napokon sa to stalo.

Ved' ju tu nikto nepočuje, tak čo?! Nahlas sa zasmiala trpkým, ironickým smiechom. Vysmievala sa sama sebe, keď si uvedomila, že sa jej predsa len nedarilo vo všetkom.

Nedarilo sa jej v ľúbostnom živote, napriek tomu, aká bola prekrásna. Obzrel sa za ňou každý jeden muž. Niekedy sa do nej aj beznádejne zamilovali. A občas si myslela, že je zamilovaná tiež. A to bol ten problém. Láska bola iba pre bláznov. Claire taký blázon nebola. Aspoň donedávna nie.

Keď sa Claire podarilo v priebehu hodiny zaplatiť už šiestu pokutu za bezohľadnú jazdu, trošičku vychladla, ale len trošičku. Každopádne to stačilo na to, aby sa v nej prebudila logika a tak vybrala z kabelky mobil a vytočila číslo svojej sestry Denisy. Telefón niekoľko krát zazvonil a potom sa ozval Denisin hlas.

„Prosím?“

„Som na ceste k tebe. Dorazím tak o päť hodín. Zabijem toho bastarda!“ – zvrieskla Claire.

„Dobre.“

Claire bez ďalšieho vysvetľovania zložila. Zlatá Denny, na nič sa nevypytovala. Poznala svoju sestru a vedela, že ak je takáto rozčúlená, zaiste sa stalo čosi vážne.

A keď napriek svojej nechuti k vidieku mierila rovno do Reaganu, čo by kameňom dohodil od ich spoločného rodiska, bude to asi na dlhšiu debatu. Claire ešte pevnejšie zovrela volant a sústredila sa na cestu.

Denny vedela, ako veľmi neznáša malé mestečká.

V mnohých ohľadoch bola Denisa Creganová pre svoju rodinu požehnaním. Vyšla na terasu svojho malého domu, aby sa poobzerala po tichej ulici a zistila, či jej sestra ešte neprichádza. Za poslednú hodinu to urobila už asi sto krát a každým razom bola nervóznejšia.

„Tak kde si, Claire?“ – hundrala si popod nos.

Denisa, knihovnička v miestnej knižnici malého mesta, bola trochu bláznivá matka dvoch detí a manželka vážneho a rozumného mladého muža menom John.

Práve preto, aký boli s Johnom rozdielni, tak skvelo spolu vychádzali. Navzájom sa doplňovali, ona sa starala aby bol ich život plný snov, fantázie a zábavy a John sa zasa staral, aby pri všetkom tom snívaní a zabávaní sa bolo v chladničke nejaké jedlo, v aute benzín a účty načas zaplatené.

Čo sa týkalo Claire, už ako malé boli tak veľmi rozdielne, že snád' ani nemohli mať spoločné gény. Kým Denny žila vo svojom vysnívanom svete, Claire študovala a potom tvrdo drela, aby si založila vlastnú detektívnu kanceláriu. Vždy vedela veľmi presne čo chce a vždy za tým šla, až kým to nedosiahla. Pochopila, že najskôr prerazí vo veľkom meste a navždy sa rozlúčila s vidiekom, kde obe vyrastali. Mestský život jej vyhovoval po každej stránke. Denny bola iná. V osemnástich otehotnela a vydala sa za Johna Cregana. O rok prišlo na svet druhé dieťa, manželia splácali úžernícku hypotéku a nikdy nemali dosť peňazí, hoci ich Claire z času na čas podporovala. Tým hlavným rozdielom medzi sestrami však bolo, že Denny nič neľutovala. Netrávila čas rozjímaním o tom, čo mohlo byť, keby bola šla na vysokú a nepripútala sa hneď k deťom a manželovi. To, že bola neustále jednou nohou vo svojom vlastnom vysnívanom svete spôsobilo, že rutinná nuda všedného dňa plynula povedľa nej bez toho, aby ju Denny vôbec zaregistrovala.

Bola so svojím životom výsostne spokojná , a istým pre Claire nepochopiteľným spôsobom aj šťastná. Denny si už dávno uvedomila, že Claire jej vlastne závidí, hoci jej zároveň praje to najlepšie. Ona, krásna, bohatá, úspešná žena, ktorá mala skvelú kariéru, vlastne nikdy nebola celkom spokojná. Ctižiadosť ju poháňala ďalej a ďalej skúšať, kde sú vlastne hranice jej možností. Zatiaľ na nijaké nedorazila. Mala organizačný talent, bola rodený vodca, áno... ale zorganizovať si osobný život sa jej nedarilo a typ vodcovských žien, mužov priam desil. Práve preto, že Denny žila vo výnimočne vydarenom manželstve, mala pochopenie a súcit pre tých ostatných, ktorí to šťastie nemali. Lenže dodnes to vyzeralo tak, že Claire medzi nich nepatrí.

Denny o ňom nevedela mnoho, hoci si so sestrou často volali. Clairin priateľ volal sa Roy. Poznali sa asi dva mesiace a mali spolu niekoľko skvelých rande. Keď Denny naposledy hovorila s Claire, celá nadšená jej opisovala, že Roy na ňu počká u nej doma a pripraví

romantický večer so všetkými otrepanými gýčmi ako sú sviečky, tlmené svetlá, oheň v kozube, tichá hudba a vlastnoručne pripravená večera.

O niekoľko hodín neskôr sa Claire ozvala, očividne nepričetná od zúrivosti, vrieskala do telefónu, že toho bastarda zabije a napokon z nej vypadlo, že je na ceste do Reaganu. Denny sa zbytočne nevypytovala. Poznala si sestru. Oznámila manželovi, že budú mať host'a.

Pri svojej zasnenej povahe by na to neprišla, no John mal toľko praktického a rozumného ducha, že sa rozhodol aj s deťmi ísť na víkend ku svojim rodičom.

Dovtúpil sa, že Claire sa potrebuje vyrozprávať a podľa Denniných slov o jej zúrivom výbuchu v telefóne sa dovtúpil, že bude lepšie ak jej radšej nijaký chlap nepríde na oči – švagra a trojročného synovca nevynímajúc, hoci inak mali dobrý vzťah a hlavne deti milovali tetušku Claire.

Konečne sa na príjazdovej ceste ozvali pneumatiky, no červený Volkswagen, ktorý Denny nepoznala šiel tak

rýchlo, že protestne skučiacie brzdy nezvládli zastaviť pred garážou, ale kolesá vybehli z cesty a zastavili pod oknami do obývačky, pričom povytŕhali ohromné kusy Johnovho pestovaného trávniku.

„Ajajaj!“ – pomyslela si Denny, keď z červeného Volkswagenu vyskočila jej sestra.

Dych vyrážajúca dokonalosť postavy i tváre, no jej zvyčajná distingvovanosť a elegancia boli fuč. Vyzerala, akoby sa vracala z vojnovnej misie. Ako bohyňa skazy.

Denny ako správny zbabelec cúvla od vchodových dverí a Claire sa k nim prihnala ako víchrica a rovnako prudko ich aj rozrazila. Zastala na prahu, hľadajúc pohľadom sestru.

„Ahoj, zlatko.“ – pristúpila k nej opatrne Denisa a bozkala ju na líce.

Claire sa neobťažovala odzdraviť, zato vchodové dvere zatvorila s takou razanciou, že len zázrakom sa z nich nevysypala sklenená výplň. Denny si pritom všimla roztrhnutú sukňu a zlomený opäťok. S otvorenými ústami sa spýtala.

„Čo sa ti preboha stalo?!“

Claire zúrivo zagúľala modrými očami.

„Sukňu som si privrela do dverí auta a ten opäť... no, asi som niekde zakopla, no je príjemnejšie predstavovať si, že som toho kreténa poriadne kopla do... “ – posledné slovo prehltla, očividne sa jej tlačilo na jazyk čosi príliš vulgárne.

Čosi, čo by dáma ako ona ani v súčasnom stave zúrivej nepríčetnosti nevypustila z úst.

Denisa sa rozumne rozhodla prejsť rovno k veci. Pokojne prešla k pohovke a sadla si.

„Tak hovor! “ – vyzvala sestru.

Claire nahnevane pozerala do čoho by kopla, no keď nenašla na podlahe žiadne obvyklé hračky ani časopisy, dala sa zúrivo pochodovať po obývačke. Jej zvyčajne ladný a elegantný krok sa teraz skôr ponášal na pochod vojaka s plnou poľnou.

„Ten sviniar! Vieš, ako som ti o ňom hovorila...“

„Predpokladám, že sa bavíme o Royovi.“ – prehodila Denny a zvedavo sa zavrtila.

Pri jeho mene Claire zaškrípala zubami, no prikývla.

„Hnusný hajzel! Prašivý bastard!“ – povedala zachrípnutým hlasom.

Denny usúdila, že takto si Claire uľavovala celou cestou z Los Angeles.

„Začni pekne od začiatku. Keď som o tom chlapovi naposledy počula, bol to ten najúžasnejší muž na svete a práve ti chystal doma večeru. Čo urobil, naservíroval pokazené jedlo a potom ťa ovracal?“ - Claire nevdojak preletel po peknej tvári úsmev, no hneď sa stratil.

„Nie. Kým som bola v práci, mal urobiť večeru. Nechala som mu kľúče a mal prísť popoludní, aby stihol všetko nachystať.“

„A čo, prišiel neskoro?“ - Claire si sťažka vzdychla a sa porazenecky zosunula na pohovku vedľa sestry.

„Práve naopak. Usudzujem, že musel prísť hneď ráno, len čo som vytiahla päty, inak by nestihol tak dokonale

vybieliť celý dom. Vzal všetko, nábytok, koberce, obrazy, moje šaty, ešte aj rodinné fotky – tie v strieborných rámikoch. Zmizla mi dokonca aj kozmetika, hoci si neviem predstaviť, na čo mu bude môj mejkap a zubná kefka. Dúfam, že si to strčí rovno do... “

– znova sa zarazila.

„A samozrejme, odviezol to všetko mojím autom, takže teraz mám tamten šrot z požičovne.“ – nahnevaným gestom ukázala na Volkswagen.

Claire sa podarilo Denisu dokonale prekvapiť. Že by jej prenikavo bystrá sestra nezavetrila podvodníka na sto kilometrov? To nie je možné! Inak by nemohla byť najvyhl'adávanejšou súkromnou detektívkou v L. A.

„Ty si si ho nepreverila?!“

Claire na ňu zazrela.

„Práveže áno. Ani ťuk. Nijaký záznam, nič. Takže som naletela úplnému amatérovi, ktorý podľa všetkého niečo takého urobil po prvý raz. Preto som taká našťvaná, dofrasa! Veď to ani nebol profík!!! Obabral ma zelenáč!“

„To je na porazenie!“ – rozhodila podráždene rukami a zamlčala fakt, ako veľmi ju ranil, že ju niekto nemôže milovať kvôli nej samej.

Jedni ju chceli dostať do postele, iní ju chceli okradnúť.

Bolo to drsné pripomenutie jej obľúbeného hesla.

Denny si vydýchla, dokonca sa usmiala.

„A to som si myslela, že ťa štvie zlomené srdce, alebo to, že ti ostali len štyri steny.“

„A strecha. Škridla bola pre toho smrada očividne tvrdý oriešok.“ – Clairine pery zvlínil ironický úsmev.

V duchu sa vysmievala sama sebe.

„Hlupaňa! Ako si mu mohla uverit?!“

„Ale všetko ostatné, čo nebolo pribetónované, šlo s ním.“

Tu už Denisa nevydržala a z celého hrdla sa rozosmiala.

Claire sa najskôr zarazila a váhala, či sa nenaštváť, no napokon vzdychla.

„Takže, Denny, mohla by som tu zostať zopár dní? Dom mám plný architektov a nákupcov, ktorý ho majú znova dať do obývatel'ného stavu, aj keď bolo dosť otázne, či

vôbec prídu. Všetko som vybavila za pár hodín, veľmi narýchlo. A potrebujem na chvíľu vypadnúť z Los Angeles.“

„Samozrejme, zlož si veci v host'ovskej.“ – súhlasila Denny bez problémov a prestala sa smiať.

„Aké veci?“ – vyprskla zlostne Claire.

„Veď ti vravím, že mi vzal ešte aj šaty. Nemám nič okrem toho čo mám na sebe. Ešteže sa nedostal k mojim bankovým rezervám. Od boha šťastie, že svoje kreditky nosím vždy so sebou.“ – aspoň v jednej veci prejavila zdravý rozum, ktorý jej inak očividne chýba, usúdila.

„Hm.“ – Denisa si kriticky prezrela sestrin biely sukňový kostým. Bol totálne zničený.

„Vieš, čo? Poslala som Johna s deťmi ku svokrovcovi. Urobíme si babskú jazdu. Najskôr vyrazíme do obchodov....“

„Bože, do obidvoch? To teda bude záťah!“ – posmievala sa Claire so zjavnou nechut'ou voči miestnym miniatúrnym obchodíkom.

„A potom by sme mohli ísť trochu do baru.“ – zakončila Denny krátky prehľad večerného programu a oči jej zažiarili.

Sestrino posmeškárstvo s prehľadom ignorovala. Už to nejaký ten rok robila. Keď sa to tak vzalo, ignorovala takmer všetko, čo sa týkalo reálneho života.

Claire neochotne súhlasila. Nieže by sa jej chcelo zabávať. Radšej by šla do boxerského ringu a skopala zopár chlapov do bezvedomia. Už však mala svoje skúsenosti – Denny bola prieborníčkou v tom, ako zabudnúť na nepríjemné veci, hoci – opiť sa a tancovať? Nemala chuť robiť zo seba ešte väčšieho blázna než akým bola. Nechcela sa baviť. Chcela byť násilná, len tak to v nej vrelo. No, možno sa aj v bare strhne nejaká tá bitka a bude sa môcť realizovať. Pri tej predstave sa nedočkavo usmiala.

„Tak, a teraz hor sa do obchodov!“ – vstala Denny z gauča, schmatla svoju lacnú kabelku a vytancovala z miestnosti, pričom Claire ju nasledovala zaujímavým

štýlom chôdze, akoby pri každom kroku kopla do prašivého Roya Ellisa, ale to snáď spôsobil len zlomený opäťtok.

Nákupy netrvali dlho, pretože oba obchodíky mali menej ako dvadsať štvorcových metrov. Claire sa stala hrdou majiteľkou sivej teplákovvej súpravy, hnedých šortiek, maskáčového trička a krikľavo fialových flitrovaných šiat, takých krátkych, že to pokojne mohlo byť dlhšie tričko. Denny ju nahovorila aj na kúpu lacných tenisiek, čiernych lodičiek a flitrami vyšívanej kabelky, pričom všetko dohromady nestálo ani štvrtinu z toho, čo najlacnejšia z jej kabeliek, ktorú si odniesol ten hnusný sviniar.

Domov sa vrátili až po zotmení a Claire vybalila nové šaty v host'ovskej izbe. Za päť minút spolu zhltili špagety a potom sa Denny s detskou radosťou podujala sestru vhodne ustrojiť na návštevu miestneho baru.

Claire bola zaujatá príjemnými myšlienkami na rôzne spôsoby mučenia, ktoré by na Royovi Ellisovi rada vyskúšala a tak si ani nevšimla, čo s ňou sestra porobila.

Keď Denny skončila, Claire mu v predstavách práve sťahovala kožu z tela... po maličkých kúskoch. Denny ju víťazným gestom otočila k zrkadlu a Claire prekvapene otvorila ústa.

Claire bola typom klasickej krásy. Nepotrebovala prikrášľovať. Avšak Dennina predstava bola trochu iná. Natiahla ju do fialových minišiat, pery jej vymaľovala krikľavo červeným rúžom a z plavých vlasov vytvorila pomocou gélu strapaté vrabčie hniezdo.

„Denny, neprehnala si to trochu?!“ – zasmiala sa Claire a na okamih zabudla na svoju urazenú hrdosť a kúsočky kože Roya Ellisa.

Denisa odstúpila o krok a kriticky si ju obzrela, na čo zavrtela hlavou.

„Ani nie.“

„Vyzerám ako lacná šľapka.“ – ohradila sa Claire.

„Ty nikdy nevyzeráš lacno.“ – uškrnula sa Denny.

„Fajn, tak ako luxusná šľapka.“

Denny sa zachichotala, ako keď boli malé a jedna druhej vyvádzali rôzne kanadské žartíky.

„Si dokonalá, Claire.“ – vyhlásila tónom, ktorý nepripúšťal námietky a Claire len prevrátila očami, no ďalej neprotestovala.

Vlastne jej bolo celkom jedno, ako v tej chvíli vyzerá.

Komu na tom záleží? Komu sa chce zapáčiť?!

Nechala sa odviecť do Denninho auta, nenápadného sivého kombi, vhodného pre rodinu s deťmi. Ešte stále nebola presvedčená, že návšteva miestneho baru je dobrý nápad. Mala pocit, že ak sa k nej nejaký muž len priblíži, odtrhne mu hlavu. Denny však jej námietky ignorovala.

Možno ju ani nepočúvala, lebo zasnívane hľadela na cestu pred sebou.

„Denny, sústred' sa!“ – vyhrkla Claire a sestra na ňu prekvapene pozrela.

„Čo?“

„Prestaň sa takto tváriť! Potom nikdy neviem, či sleduješ cestu, alebo si práve v inej dimenzii.“

Denny sa zatvárila tak nevinne, že Claire vôbec nemusela byť detektívka, aby pochopila, že ju odhalila a po chrbte jej prešiel mráz.

Denisa skutočne nevnímala cestu a Claire bola presvedčená, že pri jej pojašenej sestre stoja všetci strážni anjeli sveta. A pravdepodobne sa môžu pretrhnúť, aby to romantické dieťa fantázie udržali nažive.

Claire už mala s Denisou svoje skúsenosti. Keď boli malé, Denny sa raz ponorila do svojho fantastického sveta na tri dni. Na štvrtý deň omdlela a sanitka ju odviezla do nemocnice, kde jej zistili hlbokú dehydratáciu. Dievčatko bolo také zaujaté svojimi predstavami, že za celý ten čas nepomyslela na jedlo a vodu.

Claire sa pristihla, že jej vlastne závidí. Denisa mala svoj únikový priestor. Pre Claire také miesto neexistovalo.

Jej povaha jej kázala čeliť problémom a bojovať s nimi, nie sa pred nimi ukrývať. Prinášalo to so sebou množstvo starostí, no ona ich riešila rada. Ale niekedy bola z toho večného boja unavená. A práve teraz bola unavená na smrť. Ani nevedela ako a vystupovali pred dosť veľkým barom, ktorý bol okrem knižnice a malého kina jediným prostriedkom kultúrneho vyžitia v Reagane.

Claire s povzdychom vystúpila z auta a Denny ju schmatla za ruku a odvliekla ku dverám. Claire zaškrípala zubami, keď pri vchode natrafili na vysokého, čiernovlasého pohľadného muža, ktorý si neznámu krásku premeriaval pohľadom plným záujmu. Nakoniec sa obrátil k Denise.

„Ahoj, Denny! Koho si to priviedla?“ – spýtal sa s úsmevom vyhadzovač.

„Ahoj, Dwayne!“ – zaškerila sa na neho Denisa.

„To je moja sestra Claire, z L. A.“

Vyhadzovač si ju premeral od hlavy po päty a jeho horúci pohľad o poznanie ochladol.

„Tá súkromná detektívka?“ – spýtal sa a Claire prepadlo podozrenie, že Denny je tu častým a radorečným návštevníkom.

„Presne tak.“ – usmiala sa žiarivo a Dwayne im odstúpil z cesty.

Bar vyzeral inak ako tie, ktoré Claire pri svojej profesii navštevovala.

Žiadne mihajúce sa farebné svetlá a reproduktory, ktoré sa otriasali pod návalom decibelov. Vzhľadom na to, že bola na vidieku, ani to vlastne nečakala. Očakávala skôr country, kovbojské klobúky a vymetené gebule pod nimi, ktoré súťažia v pití brandy, alebo sa pretláčajú rukou.

Prekvapila ju však intímna atmosféra a relatívny pokoj.

Hrala tu hudba taká tichá, že ju takmer nevnímala.

A potom svetlá. Svietila tu iba jediná malá lampa nad barovým pultom a tak bola celá miestnosť takmer v tme.

Claire skoro nerozoznala bar, za ktorý ju sestra vzápätí usadila.

„Ahoj, Denny.“ – oslovil ju nízky čiernovlasý barman a zvedavo sa zahľadel na Claire, na jej dych vyrážajúcu krásu, ktorú nemohol celkom potlačiť ani Denisin prudko neodborný zákrok.

„Rick, to je moja sestra Claire.“ – predstavila ju Denisa a barman jej kývol a v jeho očiach narastal záujem.

„Bože, len to nie!“ - mala pocit, že uškrtil každého chlapa, ktorý o ňu zavadí pohľadom.

Claire sa mu bez úsmevu zahľadela do očí a stisla pery. Po takejto studenej sprche sa prestal na ňu usmievať, obrátil sa nazad k Denny, aj keď sa obdivným pohľadom stále vracal ku Claire.

„Ako obyčajne? Slniečny svit?“

„Jasné. Dvakrát.“

Kým barman miešal drinky, Claire v polotme ledva rozoznala, že do nich pridal okrem iného vodku a ananášový džús, Denny sa rozhliadala po bare a upozorňovala Claire na jednotlivých hostí.

„Tamten pri stole celkom vzadu, to je zástupca šerifa, Abe Jones. Milý, slobodný chlapec z malého mesta.“

Hoci Claire nemala najmenší záujem, automaticky sa obzrela. Zástupca šerifa jej pohľad zachytil a neisto sa usmial. Pravdepodobne uvažoval, ako ju osloviť a tak sa rýchlo odvrátila.

„Úplný zákusok pre zhýčkanú mestskú slečinku.“ – uškrnula sa.

„A tam, tí dvaja pri biliardovom stole, to sú bratia Svensonovci. Michael a Brad. Trochu primladí, výstrední, sem tam sa zapletú do menšej bitky, ale tiež nie sú na zahodenie.“

Claire stačil jediný pohľad, aby ich presne odhadla. S takýmito sa stretávala neustále. Boli to ešte napoly deti, hoci podľa zákona už mohli piť alkohol. Aj to využívali a potom skúšali roztáhovať vlastné krídla tak, že robili hlúpe lotroviny a s nadšením sa zapájali do všetkých bitiek. Na charizmu zlých chlapcov potom lapali blond pipky so silikónovými vnadami a s inteligenčným kvocientom jednobunkového organizmu. Obaja sa živo štuchali a opreteký sa snažili zaujať jej pozornosť.

„Tí by sa o mňa pravdepodobne pobili, však? – zavrčala posmešne a Denny prikývla.

„A do konca bitky by zabudli, prečo sa vlastne začala. No čo, každý má nejakú úchylku. Ozaj! Na toho pri šípkach si daj pozor. Kevin Marks, miestny donchuan a navyše ženatý. Chúd’a Doris, nemá pri ňom ľahký život.“

Claire nechala Denisu tárať. Nemalo význam opakovať jej, že ďalší chlap je to posledné, na čo teraz myslí.

Pomaly popíjala svoj drink a v duchu nadávala tomu odpornému slizkému hadovi Royovi Ellisovi.

Z rozjímania ju vyrušil závan chladného vzduchu a keď sa otočila ku dverám odkiaľ zafúkalo, v tej chvíli jej Roy Ellis úplne vyfučal z hlavy.

S otvorenými ústami hľadela na vysoký, svalnatý a plavovlasý ideál mužskej krásy, ktorý si pri dverách vyzliekal hrubú bundu. Ten muž bol krásny, mladý a niečím zvláštny, za svet však nemohla prísť na to, čím.

Srdce sa jej prudko rozbúchalo a nemohla od neho odtrhnúť oči. Zbadala sa až vtedy keď pocítila, že jej z kútika úst vyteká tenký pásik slín. Ježišikriste, zíza na neho ako debil!

Ovládla sa a odtrhla od toho neuveriteľného muža oči, aby ich zabodla späť do pohára so Slniečnym svetlom.

Dalo jej však veľa námahy udržať ich tam.

Dych sa jej zrýchlil a ona v tom momente túžila iba po tom, aby ten nádherný muž prišiel k nej a pomiloval ju. Čo sa to s ňou deje?

Kútikom oka si ho znova obzrela. Mal nádherne čisté črty, akoby boli vyrazené na medaile. Plavé vlasy mu padali do očí, no on si ich neodhrnul a keď sa potom na moment zahľadel po bare pomedzi ne, skoro spadla zo stoličky. Chcelo to neskutočnú silu nezízať na neho. Celú scénu neustále podfarboval Denisin šepot, ktorým ju chcela upozorniť na potenciálnu náplasť na jej rozorvané srdce.

Claire cítila, že srdce jej búši až v krku. Po chvíľke znova mrkla smerom k nemu. Aj on si sadol k baru, no nie k obom mladým ženám, ale na opačnú stranu. Barman mu kývol, zamrmlal čosi na pozdrav a automaticky sa natiahol po pivo. Ten neskutočne krásny muž bol zrejme rovnako stálym zákazníkom, ako Denny.

Claire si ani nevšimla, že Denny zmlkla a nahla sa ponad bar, aby zistila, čo tak upútalo jej sestru. Zaškerila sa.

„Tak toto, sestrička, je absolútna špička. Prvá cena, ktorú by chcela vyhrať každá žena pod osemdesiat rokov v okruhu sto kilometrov. Dosiaľ sa to žiadnej nepodarilo.“

„Kto je to?“ – od šepkala Claire a nemohla od toho výstavného exempláru odtrhnúť oči.

Denny sa pousmiala nad tým, ako zrazu jej sestra prejavila záujem.

„Aidan Darx, správca parku. Ale nerob si nádeje, ten je nedosiahnuteľný. Svoju prácu berie veľmi vážne a celé dni sa túla po horách, stopuje pytliakov, stará sa o zvieratá, kontroluje ich počty, uisťuje sa, že turisti sú v poriadku... proste všetko, čo k tejto práci patrí. Do mesta sa vracia iba večer, keď už v horách pre tmu nevidí na krok pred seba.“

Claire nepozerala priamo na neho, no zato na neho upriamila všetky ostatné zmysly. To nie je možné, taký dokonalý muž neexistuje! Stále sa jej nepodarilo ovládnuť zrýchlený rytmus dýchania a periférnym videním zaznamenala, že Aidan Darx a zástupca šerifa

sa pozdravili kývnutím hlavy, no ani jeden sa nezdvihol aby si sadli spolu a trochu sa porozprávali. Claire to prekvapilo, no Denny to videla tiež a mala na všetko vysvetlenie.

„Aidan je samotár. S nikým sa veľmi nemusí, ak vieš, čo tým myslím. Príde, vypije jedno- dve pívá a znova sa stratí v lesoch. Je vlastne dobrodruh.“

„Nemá tu priateľov? Je nový a nezapadol?“ – Claire očividne premohol profesionálny zvyk oťukávať si ľudí. Navyše sa ním skvele maskoval stále väčší záujem a sklzla pohľadom z jeho tváre na jeho plecia a hrud'. Mal na sebe čierne tričko s krátkymi rukávami a Claire naprázdno prehltla, keď očami pohladila úžasne pružné a mocné svaly pod hladkou pokožkou jeho ramena.

„Nie. Žije tu asi päť rokov, ale nezapadol vôbec. Hneď ti predvediem, prečo.“

Kým ju Claire stihla zastaviť, Denny sa zaklonila, aby spoza nej zavolala.

„Ahoj, Aidan!“

Krásny muž sa k nej napolo obrátil, šibol po nej tmavými očami a Clairino srdce vynechalo jeden úder, keď neochotne zašomral.

„Ahoj.“

Napriek strohému pozdravu sa Denny spýtala.

„Tak čo, ako sa majú zvieratá? Chytil si v poslednom čase nejakých pytliakov?“

„Dobre. Nie.“ – zamrmlal, no už sa k nej neobrátil, uprene hľadel na svoju fľašu piva, akoby to bola tá najfascinujúcejšia vec na svete.

Denny sa však nevzdávala.

„Našiel si už tých turistov, čo sa minulý týždeň stratili v parku?“

„Nie.“

Denny mykla plecami, jeho strohosť ju nemohla odradiť. Navyše sa s ňou stretla len zriedka. Odbiť zasnívajú, romantickú Denny by bolo rovnako kruté, ako kopnúť do šteniatka.

„Tak veľa šťastia, dúfam, že ich nájdeš.“

„Mhm.“

„Ozaj, poznáš moju sestru Claire?“ – šibalsky sa jej zaiskrilo v očiach, pravdepodobne už v duchu splietala ďalšiu romancu, tentoraz o Aidanovi a Claire.

Claire nemohla za svet prinútiť svoje oči, aby sa odtrhli od jeho pier. Aké by to asi bolo bozkávať sa s ním?

Určite to bol zážitok, ktorý stál za všetky prachy. Aidan na zlomok sekundy obrátil tvár k nim, rýchlo preletel pohľadom po Clairinej tvári, strapatom vrabčom hniezde a fialových minišatách (v tej chvíli sestre priala minimálne osýpky za to, ako ju vymódila. Čo by v tejto chvíli dala za svoj šatník!)a stroho zahundral:

„Nie.“

Nemá záujem! Došľaka! Jediný muž, ktorého by v tomto okamihu chcela pritáhovať! Claire by taká nezdvorilá odpoveď za iných okolností urazila, no teraz ani nevnímala, čo vlastne povedal. Všetky jej zmysly sa upriamili na jeho fyzickú dokonalosť. Túžila ho vnímať každým jedným z nich.

Chcela sa na neho pozerat', chcela vdýchnuť jeho vôňu, pohladit' tie pevné, pružné svaly a ochutnať jeho pokožku. V živote niečo takého nezažila.

Denny konečne vzdala nútený pokus o rozhovor. Znova si sadla vzpriamene a šepala Claire.

„Vidiš? Už chápeš, čo som tým myslela?“

„Je ženatý?“ – spýtala sa Claire potichu, hoci už vedela, aká bude odpoveď.

„So svojou prácou.“

Denny konečne zmĺkla a Claire sa mohla sústrediť na nenápadné pozorovanie Aidana Darxa. Ten odrazu vstal, nedotknuté pivo nechal stáť na barovom pulte a rázne odišiel z miestnosti. Claire sa pristihla, že mu fascinovane hľadá na zadok v tesných nohaviciach a očami hltá jeho úzke boky a pružnú, mocnú postavu. Bože, to je ale kus chlapa! Dokázala si ho predstaviť celkom nahého. Srdce jej ešte zrýchlilo, hoci sa to zdalo nemožné. Dychčala, akoby zabehla maratón.

„Čudák.“ – zhodnotila ho nahlas, no v duchu dodala:- „ale nádherný, neskutočne sexi čudák.“

„Krásny a zaujímavý čudák.“ – zachichotala sa Denny, akoby jej čítala myšlienky.

Claire súhlasne prikývla, dopila svoj drink a vstala. Keď odišiel Aidan Darx, v bare už nič nemohlo zaujať jej pohľad a jej dych a tep sa znova vrátili do nudného normálu. Denny sa zrejme cítila rovnako, lebo sa vôbec neprotivila a poslušne kráčala so sestrou k autu.

Cestou domov mlčali a Claire sa ponorila do rozjímania. Na malú chvíľku sa vrátila k nadávkam na Raya Ellisa, no takmer okamžite sa jej do myšlienok votrel Aidan Darx.

„Je taký... iný, taký zvláštny.“ – povedala zamyslene. Denny vôbec nebola na rozpakoch, o kom vlastne hovorí. Ani ona ho očividne nemohla dostať z hlavy.

„Áno.“ – pritakala.

„Je na zbláznenie krásny, no nikdy ho nevidno so žiadnou ženou. Možno je gay. Ale bože, je taký chutný, že by mi to ani nevadilo.“ – vzdychla.

Claire nesúhlasne zavrtela hlavou, až sa jej plavé vlasy rozleteli okolo tváre.

Z toho muža priam sršal testosterón. Keď taký muž kývol prstom na ženu, bez váhania mu padla k nohám. Alebo, ak na to príde, aj do postele. A s radosťou. Aidan Darx by vedel ženu prinútiť jediným pohľadom, aby sa do neho zamilovala.

Claire sa otriasla. Láska je pre bláznov.

Len čo si to povedala, celá sa naježila a znechutene povedala:

„Počuj Denny, toto asi nebude ten najlepší liek na moje nervy. Skôr by som potrebovala na nejaký čas vypadnúť od ľudí čo najďalej. Nehľadám nový vzťah, chcem si len byť istá, že kým sa neupokojím, nikoho neprizabijem. A to by sa mi v bare medzi tými vidláckymi debilmi určite stalo.“ – povedala.

Len jediného obyvateľa malého mestečka by s chuťou stiahla k sebe do postele. Rýchlo potlačila myšlienky na Aidana Darxa. Čo je to s ňou?

Denny sa usmiala. Bola už taká zvyknutá na Clairin názor na vidiek, že pri zmienke o vidláckych debiloch sa ani neurazila.

„Asi máš pravdu. Keď sme sa už bavili o správcovi parku, čo takto ísť trochu na túru? Ako dávno si už nestanovala v lese?“

„Roky.“ – vzdychla Claire a pohodlnejšie sa oprela. Bola zdatná turistka. Voľná príroda na ňu pôsobila upokojujúco, no v posledných rokoch jej pracovné tempo nedovolilo na túru ani pomyslieť.

„A pritom si to vždy milovala.“

„Dobrá túra je to jediné, čím Reagan prevyšuje L.A.“ – súhlasila Claire so zatvorenými očami.

„Si dobrá turistka a tunajší park je krásne a pokojné miesto. Potrebuješ si očistiť dušu od nánosov špiny civilizácie. Objavíš svoje spojenie s prírodou...“

Keď Denisa začala s týmito somarinami o spojení s okolitým vesmírom, Claire mala vždy chuť povedať jej, aby najskôr ona našla spojenie s realitou. Ovládla sa však a prikývla.

„To znie ako dobrý nápad. Asi na zvyšok víkendu vypaďnem niekam do hôr. Hneď zajtra sa zastavím u správcu.“ – a znova ho uvidí, uvedomila si.

Cítila sa, akoby jej v žalúdku poletovali stovky motýľov.

„Vezmi si mobil, aby si sa mi mohla ozvať, keby niečo.“

– pripomenula jej Denny.

„Okay.“

O niekoľko minút už boli doma, ale kým Claire upadla do sladkého zabudnutia spánku, najprv musela stráviť dve hodiny odstraňovaním obrovského množstva gélu z vlasov. Keď konečne zatvorila oči, videla pred sebou nádhernú tvár Aidana Darxa.

Kapitola 2.

Slnko ešte ani nevyšlo nad kopce, keď Claire s Denisiým ruksakom na chrbte vykročila do kancelárie správcu. Mala na sebe svoje nové hnedé šortky, lacné tenisky a maskáčové tričko. Všetko potrebné na pár dňovú túru bolo zbalené v ruksaku. Pri pomyslení, že znova stretne nádherného správcu, sa jej opäť rozbúšilo srdce.

Malý drevený zrub, honosne nazývaný budovou správy parku, našla rýchlo. Keď vošla dnu, za dreveným pultom sedela asi sedemnášťročná žabka a znudene listovala v Cosmopolitane.

Claire nemohla zabrániť tomu, aby jej oči okamžite nezoskenovali miestnosť a so zmesou úľavy a sklamaní zaznamenala, že dievča je v kancelárii samo.

Asi miestna zamestnankyňa roka, pomyslela si kyslo Claire, keď k nej dievča zdvihlo totálne ľahostajný pohľad.

„Želáte si?“ – spýtalo sa unudene.

Vzápätí vytreštilo znepokojene oči. Claire v nich mohla čítať to isté, čo vo väčšine ženských očí: len nech tá kráska zmizne, kým sa tu neobjaví môj muž / priateľ / milenec a nevyštaruje po nej.

Claire pristúpila k pultu a chladne sa usmiala.

„Idem na pár dní na túru. Potrebujem mapu s turistickými chodníkmi.“

Dievčina automatickým pohybom siahla pod pult a vyložila naň poskladanú mapu. Potom odrapkala naučený text.

„Žltou sú vyznačené chodníky pre začiatočníkov, pre pokročilých sú modré a pre skúsených turistov sú červené, tie sú najnáročnejšie. Oheň zakladajte iba na povolených miestach, ktoré máte vyznačené v mape.“

V prípade ohrozenia volajte na číslo, ktoré máte napísané v pravom hornom rohu – to je sem k nám, prideme vám na pomoc. Viete, čo máte robiť, keby vás ohrozovala divá zver?

„Neútočiť na ňu, ak je chránená.“ – zamrmlala Claire, na čo dievčina vytreštila oči.

Claire netrpezlivo vzdychla.

„Odohnať ju ohňom a krikom, prípadne vyliezť na strom.“

„Vaše meno? Pre prípad, že sa by ste zmizli, musíme nahlásiť, kto je nezvestný.“ – upokojila sa dievčina a Claire sa uškrnula.

Tá teda vie turistov potešiť!

„Claire Richardsonová.“

„Príjemný výlet.“ – zamrmlala žabka uľahčene, a keď Claire za sebou zatvárala dvere, mala už zasa hlavu strčenú v časopise.

Claire bola skúsená turistka a tak trochu dúfala, že náročný terén odvedie jej myšlienky od toho kreténa... a od Aidana Darxa.

Ešte stále jej behali po pažiach zimomriavky, keď si spomenula na toho sexi chlapa. Vybrala si červené chodníky. Po chvíľke chôdze vytiahla mapu a urobila to, čo vedela najlepšie. Určila si cieľ a potom za ním rázne a odhodlane vykročila.

Keď vychádzajúce slnko prežiarilo svojimi hrejivými lúčmi les, mala už za sebou takmer dva kilometre krkolomnej cesty pomedzi skaly a práchnivejúce kmene, ktoré v zime zvalil vietor. Prestávku si urobila až vtedy, keď svaly na jej nohách začali protestne pobolievať.

Claire zastala a dopriala nohám chvíľku oddychu.

Zatvorila oči a na niekoľko okamihov vystavila tvár slnečnému svetlu. Vychutnávala ticho, samotu a prírodu. Denny mala pravdu, park bol nádherným miestom. Bola to nefalšovaná divočina, no Claire z nej nemala strach.

V L. A. to tiež nebolo príliš civilizované a tu aspoň nemusela sledovať neverných manželov, drogy berúcich tínedžerov a prelietavé priateľky bohatých biznismenov. Jediné, čo musela pozorovať, boli červené čiary na mape.

Z batoha vytiahla fľašu vody a napila sa. Potom pokračovala v ceste.

So zrejmou úľavou si uvedomila, že Denny mala pravdu. Príroda, do ktorej sa pri svojom nabitom pracovnom programe nedostala už niekoľko rokov, ju upokojovala a ona po pár hodinách stúpania do kopca dokázala pomyslieť na Roya Ellisa bez toho, aby zakaždým kopla do kameňa či konára ležiaceho na chodníku.

Inak to bolo v prípade Aidana Darxa. Nádherná príroda nedokázala urobiť absolútne nič so zimomriavkami vzrušenia, ktoré jej prebehli po koži zakaždým, keď si na neho spomenula.

Ďalšiu pauzu urobila napoludnie. Tentoraz to bolo viac ako desať minút, pretože keď sa napila vody, vytiahla mobil a zavolała sestre. Keď ju uistila, že nemá nič zlomené a až na nepríjemné pálenie lýtok a pár škrabancov od konárov je úplne v poriadku, Denny súhlasila s tým, že najbližšie jej zavolá až na druhý deň. Claire jej vysvetlila, kde sa asi utáborí na noc a Denny spokojná, že mala pravdu a sestre výlet urobil dobre, zložila.

Keď sa slnko klonilo k západu, Claire dorazila k cieľu, ktorý si vytýčila. Do nebotyčnej výšky sa vypínalo obrovské, takmer zvislé bralo. Pod ním bola malá vodorovná plošina, obklopená z dvoch strán lesom a z tretej strany bol ohromujúci výhľad na nižšie položené vrchy.

Vyzeralo to ako skvelé miesto na táborenie a presne ako na mape, bolo tu vybudované ohnisko z okrúhlych kameňov. Claire sa poponáhľala postaviť stan, vedela, že v horách sa rýchlo stmieva. Potom rýchlo nazbierala toľko dreva, aby mohla udržiavať oheň po celú noc, ak by bolo treba. Z ruksaku vytiahla mäso a kus chleba a dala sa pripravovať jednoduchú večeru. Kým sa mäso pieklo, celkom sa zotmelo a nad jej hlavou sa objavilo množstvo hviezd. Celkom ohromená si ľahla na chrbát a hľadela nad seba. Bolo by možné, že tých malých blikajúcich svetielok je na nebi naozaj toľko?!

Uvedomila si, že v LA, kde je svetlo vo dne i v noci, ich videla nad hlavou nanajvýš niekoľko.